ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ταραχὴ κ' ἡ συγκίνησις τῆς Ρόζας ἦταν τόση, ποὺ τὸ φλιτζάνι τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια. Ἐπὶ τέλους !... Ὁ ἀγαπημένος τῆς Τζούλιας εἶχε συναντηθεῖ μὲ τὸ λατρευτό της. Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μὲ τὰ νυχτικά της ἡ Τζούλια.

— Ἄκουσες ;.... Ἄκουσες ;.... ψιθύρισε.

— Ναί, ναί, σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, Τζούλια !

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται κάτω, ἔξω ἀπὸ τὴ Σχολή.

— Ναί, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ρόζα.

— Κι' αὔριο, αὔριο, τέτοια ὥρα, λίγο ἀργότερα ἴσως, τὸ ποιὸ θὰ πετάξη....

— Ἄχ, ναί, Τζούλια, ναί.... Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήση.

.....

Οἱ τρεῖς νέοι πῆραν κατόπιν τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλι καὶ δὲν στάθηκαν παρὰ ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο τῶν δυὸ ζωγράφων. Ὅλα γύρω ἦσαν ἔρημα καὶ σκοτεινά.... Οἱ νησιῶτες κοιμόντουσαν....

— Λοιπόν.... καλὴ ἀντάμωσι αὔριο, εἶπε ὁ Ἄλκης.

— Ναί, καλὴ ἀντάμωσι γιὰ αὔριο, εἶπαν κ' οἱ δυὸ φίλοι, σφίγγοντας μὲ ἐγκαρδιότητα το χέρι τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ συμμάχου τους.

— Ὡς τὸ μεσημέρι αὔριο θὰ ἔχω κανονισει τὸ καθετί, εἶπε ὁ Ἄλκης. Θὰ δῶ τὸν φίλο μου τὸν πλοίαρχο καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φτάση ἡ σκάλα στὰ χέρια τῆς Τζούλιας. Αὐτὸ εἶνε βέβαια τὸ δυσκολότερο, μὰ θὰ τὸ πετύχω. Ὁ Θεὸς εὐνοεῖ τοὺς ἐρωτευμένους...

— Ὄχι πάντοτε, ψιθύρισε ὁ Γαλάζης.

— Τέλος πάντων.... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μᾶς ἀρήση στὸ ἔλεος τοῦ Λαμπίρη.

Ὅταν χώρισαν, οἱ δυὸ καλλιτέχνα ἀνέβηκαν στὸ ξενοδοχεῖο νὰ κοιμηθοῦν. Ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ πῆρε ἡ ὑπόθεσίς τους, μὰ κ' ἀνήσυχοι τρομερά. Τί θὰ γινότανε τὴν ἑπομένη ; Θὰ ἐλευθέρωναν τὴ Ρόζα ἢ θ' ἀποτύχαιναν ;

Κουρασμένοι ὅπως ἦσαν κ' οἱ δυό, κοιμήθηκαν ἀμέσως.

Τὸ πρωῒ ξύπνησαν ἀργά.

Ξαπλωμένοι στὰ κρεββάτια τους κάπνιζαν καὶ συζητοῦσαν :

— Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ κρίσιμη τῆς ζωῆς μου, ἔλεγε ὁ Γαλάζης.

— Ἡ τελευταία κρίσιμη ἡμέρα τῆς ζωῆς σου, συμπλήρωσε ὁ Λούκης. Ἀπόψε τὰ βάσανά σου θὰ τελειώσουν.

— Καὶ τὸ ταξεῖδι ; Ὁ θαλασσοπνιγμὸς ὥς τὸν Πειραιᾶ ; Εἶνε χειμῶνας, φυσᾶ, ἔχει τρικυμίες, μὴν τὸ ξεχνᾶς. Πῶς θ' ἀνθέξη ἡ Ρόζα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κακοπάθεια ;

— Θὰ τὴν ἐμψυχώνη ὁ ἐρωτάς της, ἡσύχασε....

.....

Ἐνῶ οἱ δυὸ φίλοι συζητοῦσαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἀπολαμβάνοντας τὸ ραχάτι καὶ τὴ ζεστασιὰ τοῦ κρεββατιοῦ τους, ὁ Ἄλκης εἶχε ξυπνήσει πρωῒ—πρωῒ κ' εἶχε κατέβει στὸ λιμάνι. «Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, σκέφτηκε. Αὐτὸς μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως».

Βρῆκε τὸν καπετάνιο ποὺ ζητοῦσε σ' ἕνα καφενεδάκι τῆς προκυμαίας νὰ τραβᾶ τὸν ναργιλέ του. Ἦταν ἕνας θαλασσόλυκος, πάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνων, μὰ γερὸς ἀκόμα, μὲ ἐπιδερμίδα χαλκόχρωμη ἀπὸ τοὺς ἥλιους καὶ τὴν ἀρμύρα τῆς θάλασσας, γεμάτος νεῦρα καὶ δύναμι, μὲ πλάτες τετράγωνες, πλατὺ στῆθος καὶ ἀτσαλένια μπράτσα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄγριο. Μὰ στὰ μάτια του ἔλαμπε καὶ φεγγοβολοῦσε ἡ καλοσύνη τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ θαλασσινοῦ....

Ὁ Ἄλκης τὸν χαιρέτησε καὶ κάθησε κοντά του.

Ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν καιρό, γιὰ τὸ βαπόρι ποὺ θἀρχότανε τὴ νύχτα.

— Καπετὰν Σταμάτη, εἶπε τέλος ὁ Ἄλκης, τὴν ἔχεις πολὺ καιρὸ δεμένη στὸ λιμάνι τὴν «Εὐαγγελίστρια».... Γιατί ;

Ὁ καπετὰν Σταμάτης κούνησε τὸ κεφάλι του, τράβηξε τὸν ναργιλέ του κι' ἀποκρίθηκε :

— Κάλμα, παιδάκι μου. Μπορνάτσα ἀπὸ δουλειές. Δὲ βλέπεις ; Ξεραΐλα !....

— Ἂν σοῦ τύχανε δουλειά, θἄνοιγες πανιά ;

— Θέλει καὶ ρώτημα ;

— Ὅ,τι δουλειὰ νἄτανε ;

Τὰ μάτια τοῦ θαλασσόλυκου καρφώθηκαν πάνω στὸν Ἄλκη. Τὰ μαλλιαρὰ φρύδια του σούφρωσαν.

— Τί θὲς νὰ πῆς ; ρώτησε.

Ὁ Ἄλκης κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῆ καθαρά....

— Καπετάνιε, τοῦ εἶπε, μπορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό ; Θὲς ἐπίσης νὰ κάμης μιὰ καλὴ πράξι σὲ δυὸ νέους π' ἀγαπιοῦνται καὶ κατατρέχοινται ἄγρια, γιατὶ ὁ νέος εἶνε φτωχὸς κ' ἡ κοπέλλα βαθύπλουτη ;

Τὰ μάτια τοῦ θαλασσινοῦ ἄστραψαν.

Γρρρ.... Γρρρ.... Γρρρ ! τράβηξε τρεῖς ἀπανωτὲς ρουφηξιὲς ἀπ' τὸν ναργιλέ του κ' εἶπε στὸν Ἄλκη :

— Καταλαβαίνω.... Κάποια ἐρωτοδουλειά. Π' ἀνάθεμά τα τὰ ἔρημα τὰ νειάτα !.... Λέγε μου, παιδί μου, λέγε μου....

Ὁ Ἄλκης κάθησε πιὸ κοντά του καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ Γαλάζη καὶ τῆς Ρόζας. Ὁ καπετάνιος ἦταν ὅλος αὐτιά. Ἄκουγε χωρὶς νὰ μιλᾶ. Κάπου—κάπου μονάχα μούγγριζε ἄγρια, ἀκούγοντας τὶς ἀτιμίες καὶ τὴ σκληρότητα τοῦ Λαμπίρη. Τέλος ἄπλωσε τὸ ροζιάρικο χέρι του στὸν Ἄλκη καὶ τοῦ εἶπε :

— Τόκα !... Εἶμαι σύμφωνος. Τὸ χέρι μου στὴ διάθεσί σας. Μιὰ καὶ δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἀτιμία, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτά. Τὸ βράδυ ἡ «Βαγγελίστρα» θἄναι ἕτοιμη. Θ' ἀρπάξουμε τὴν περιστέρα, κ' ἔγια μόλα, ἔγια λέσα θὰ ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος κι' ἂς τρέχουν νὰ μᾶς γυρεύουν πειά... Ἔτσι θὰ ξεμουδιάσω καὶ λιγάκι....

Ὁ Ἄλκης ἦταν κατενθουσιασμένος. Δὲν ἔλπιζε νὰ βρῆ τόσο βολικὸ τὸν καπετάνιο. Εὐτυχῶς ποὺ τὸν εἶχε συγκινήσει μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Γαλάζη καὶ τῆς Ρόζας. Καὶ γιὰ τὰ ναῦλα οὔτε κουβέντα.

— Ἂς δώσουν ὅ,τι εὐκολύνονται τὰ παιδιά, εἶπε ὁ καπετάνιος. Ζωγράφοι δὲν εἶπες πὼς εἶνε ; Φτωχόπαιδα πάει νὰ πῆ, ἀπ' τὸ συνάφι μας, τί νὰ τοὺς πάρης ;....

Συμφώνησαν ὕστερα νὰ ξανασυναντηθοῦν τὸ ἀπόγευμα, κοντὰ τὸ βράδυ. Πάντως ὁ καπετάνιος θὰ τοὺς περίμενε τὴ νύχτα μὲ τὸ καΐκι του, ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι, σ' ἕνα μέρος βολικὸ γιὰ νὰ μπαρκάρουν.

Κατευχαριστημένος πειὰ ὁ Ἄλκης, ἄφησε τὸν καπετάνιο καὶ γύρισε σπίτι του. Εἶχε ἕτοιμα ἐκεῖ δυὸ—τρία δέματα. Στὰ δυὸ εἶχε βάλει βιβλία. Στὸ τρίτο εἶχε τὴ σκάλα γιὰ τὴ Ρόζα. Θὰ τἄδινε καὶ τὰ τρία στὴ Σχολή, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὰ παραδώσουν στὴ Τζούλια, λέγοντας πὼς τὰ εἶχαν φέρει ἀπ' τοὺς δικούς της.

Πῆρε τὰ δέματα καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὴ Σχολή. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ χτύπησε τὴν πόρτα καὶ περίμενε μὲ χτυποκάρδι. Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε σὲ λίγο μ' ἕνα ξεσκονιστῆρι στὸ χέρι.

—Ἡ δεσποινὶς Τζούλια, παρακαλῶ ; ρώτησε ὁ Ἄλκης. Ἔχω αὐτὰ τὰ δέματα ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τὰ βιβλία ποὺ ζήτησε καὶ τ' ἀτρόμοιχα....

— Δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν δῆτε αὐτὴ εἰν ὥρα, ἀιάντησε ξηρὰ ὁ ὑπηρέτης. Βρίσκεται στὸ μάθημα.

Ὁ Ἄλκης καμώθηκε πὼς στενοχωριέται. Τέλος, σὰν νὰ πῆρε δῆθεν τὴν ἀπόφασί του, εἶπε στὸν ὑπηρέτη :

— Δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ περιμένω. Πάρτε τα καὶ ἴσως νὰ ξαναγυρίσω... Ἀρκετὰ μ' ἐκούρασε αὐτὴ ἡ ἀγγαρεία....

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Λούκης τοιμάστηκε νὰ πυροβολήση ὅταν...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Τὸ ἄφθαστο εἰς τραγικότητα, γλυκύτητα καὶ περιπάθειαν ἀριστούργημα τοῦ ΣΕΒΑΚΟ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...